RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 96.812 van 21 juni 2001
in de zaak A. 99.422/VII-23.144.

In zake : Helena AVERMAETE-HOUSEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. GHYSELS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25,

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van LIMBURG,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Helena AVERMAETE-HOUSEN op 15 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 9 november 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het beroep dat het buurtcomité “HET GENITS” heeft ingediend tegen het besluit van 8 december 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meeuwen-Gruitrode houdende het gedeeltelijk verlenen aan de verzoekster van de milieuvergunning voor het veranderen van een bestaand veeteeltbedrijf, gelegen aan de Guytjensstraat 13 te Meeuwen-Gruitrode, deels wordt ingewilligd, het beroepen besluit wordt opgeheven en de

vergunning wordt geweigerd voor de uitbreiding van de inrichting met 19.300 slachtkippen en de bijbehorende opslag van 63 m³ vaste mest;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 april 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KNAEPEN die, loco advocaat J. GHYSELS verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat G. DE GROOTE die, loco advocaat W. MERTENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert :

> “3.1. De bestreden beslissing berokkent verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.
> 3.2. Door de weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie worden verzoekende partij en haar familie in een onhoudbare situatie geplaatst. Voor de financiering van de (vergunde) uitbreiding van de pluimveestallen heeft verzoekende partij een kapitaal geleend van 3.300.000 BEF (zie stukken nr. 7 en 8). Deze investering betekent voor de verzoekende partij

een heuse schuldenlast van om en bij de zes miljoen. Meer concreet betekent dit dat verzoekende partij in totaal 5.973.462 BEF verschuldigd is aan haar spaarbank en dat zij geconfronteerd wordt met zeer zware trimesteriële aflossingen tot en met juni 2008 (de zwaarste bedraagt 108.300 BEF, de minst zware 43.758 BEF, zie theoretisch terugbetalingsschema, stuk nr. 8). Zonder de door het College van burgemeester en schepenen vergunde uitbreiding met 19.300 braadkippen valt verzoekende partij immers terug op de bij wege van akteneming verleende vergunning van 10 januari 1978, wat betekent dat ze slechts 200 (!) braadkippen kan exploiteren. Zoals uit de hiernavolgende bespreking van de resultatenrekening van de boekjaren 1999 en 2000 zal blijken, betrekt verzoekende partij en haar familie het overgrote deel van hun inkomen uit de braadkippenafdeling, waarvan het voortbestaan thans onzeker is. Door de weigering van de exploitatievergunning zal verzoekende partij in een financieel onhoudbare situatie terechtkomen.

Uit de resultatenrekening (stuk nr. 10) blijkt dat het boekjaar 1999 voor verzoekende partij een annus horribilis was. De dioxinecrisis heeft het bedrijf -dat haar inkomsten hoofdzakelijk betrekt uit braadkippen- ernstige schade toegebracht. Een interpretatie van de resultaten van dit boekjaar dient dus rekening te houden met de ingrijpende gevolgen van de dioxinecrisis op de pluimveesector. Uit de resultatenrekening blijkt dat het bedrijf in globo in 1999 ongeveer ‘break even’ draait, met een netto belastbaar inkomen van 92.130 BEF. In deze resultaten zijn echter de door het Ministerie van Middenstand en Landbouw toegezegde steunmaatregelen mee gecalculeerd. Deze steunmaatregel ten gunste van landbouwbedrijven getroffen door de dioxinecrisis voorziet voor verzoekende partij in een schadevergoeding (van) 272.259 BEF voor de braadkippenafdeling, en 11.200 BEF voor de runderafdeling (zie resp. stuk nr. 10 en 11). Zonder deze vergoeding zou het bedrijf verlies gemaakt hebben in dit ‘jaar van de dioxinekippen’. Hoewel de cijfers van 1999 dus vanwege de dioxinecrisis niet representatief zijn voor de inkomsten van verzoekende partij, wordt toch één zaak duidelijk : zonder de braadkippenafdeling komt verzoekende partij in een financieel onhoudbare situatie. Indien het globale bedrijfsresultaat negatief is door de weerslag van de dioxinekippencrisis, kan men a fortiori stellen dat

het bedrijf verlieslatend zou zijn wanneer de kippenafdeling opgedoekt moet worden, zoals het geval zou zijn wanneer de exploitatievergunning wordt geweigerd.

Ook uit de resultaten van het boekjaar 2000 blijkt hoe belangrijk het aandeel van de kippenafdeling is in de globaliteit van het bedrijf van verzoekende partij. Het globale netto belastbare resultaat van dat jaar bedroeg 1.374.267 BEF. Het grootste deel van de inkomsten is afkomstig uit de braadkippenafdeling, zijnde 753.181 BEF. Dit betekent dus dat 55% van de inkomsten van verzoekende partij in dat jaar afkomstig zijn van de braadkippenafdeling. Het is dus duidelijk dat, door de bestreden beslissing, verzoekende partij het overgrote deel van haar inkomen zal zien verdwijnen en bijgevolg onmogelijk haar financiële verplichtingen verder zal kunnen nakomen.

3.3. Dit nadeel is des te ernstiger daar het bedrijf van verzoekende partij geen afzonderlijke rechtspersoon uitmaakt. Dit betekent immers dat de gevolgen van de financieel precaire toestand van het bedrijf ongelimiteerd zullen doorwerken naar de persoonlijke leefwereld van verzoekende partij en haar familie.

3.4. Uit voorgaande volgt ook dat het hier niet om een louter financieel nadeel gaat, dat in principe herstelbaar is. De pecuniaire gevolgen voor het bedrijf die voortvloeien uit de bestreden beslissing werken immers integraal door naar de familie van verzoekende partij en hebben hier indringende niet-pecuniaire consequenties. Het wegvallen van het belangrijkste inkomen betekent voor verzoekende partij en haar familie een ernstige vermindering van de levensstandaard en een ingrijpende wijziging van hun sociale situatie gedurende de annulatieprocedure. Deze ingrijpende veranderingen zijn uiteraard onomkeerbaar en kunnen bijgevolg na de annulatieprocedure niet worden hersteld.

Ten deze dient verwezen naar rechtspraak van Uw Raad waarin een daling van de levensstandaard in aanmerking werd genomen om tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te besluiten, onder meer in verband met een ambtshalve ontslag (R.v.St., nr. 38.976, PORCHERET, 13 maart 1992; R.v.St., nr. 38.823, HEEREN, 25 februari 1992) en in verband met een pensionering (R.v.St., nr. 38.337, OTS, 13 december 1991).

3.5. Het ernstig nadeel is daarenboven niet aan verzoekende partij te wijten. Verzoekende partij

verkreeg de bouwvergunning voor de betreffende uitbreiding op 9 mei 1988, d.i. vóór de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet (MVD). Dit betekent dat de koppeling van de bouwvergunning met de milieuvergunning op dat ogenblik nog niet van kracht was. Op grond van artikel 52 van de Stedenbouwwet was verzoekende partij destijds dus, op straffe van verval van de vergunning, verplicht de uitbreidingswerken aan te vangen binnen één jaar na afgifte van de vergunning. Bovendien bestond er ernstige betwisting dat verzoekende partij überhaupt wel een vergunning nodig had om over te gaan tot exploitatie. Bijgevolg kan het verzoekende partij niet verweten worden dat ze na het verkrijgen van de bouwvergunning overging tot effectieve uitvoering van de vergunde uitbreiding. Onder de gegeven omstandigheden was dit immers een berekend risico dat tot de aard zelf van het zelfstandig ondernemen behoort.

Ten deze dient verwezen te worden naar rechtspraak van Uw Raad waarin gesteld wordt dat een bouwvergunning geldig ten uitvoer kon gelegd worden toen de door het MVD ingevoerde koppeling tussen bouw- en milieuvergunning nog niet van kracht was.

In het bijzonder dient gewezen te worden op arrest nr. 54.274 (SOETAERT) van Uw Raad dd. 4 juli 1995, betreffende een schorsing van een vergunningsweigering voor een uitbreiding van een varkens- en rundveefokkerij. Zoals ook in huidige procedure het geval is, betrof het een situatie waar de verzoekende partij een bouwvergunning had verkregen vóór de inwerkingtreding van het MVD en dan zonder de exploitatievergunning af te wachten overgegaan was tot uitvoering van de bouwvergunning. Over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel oordeelde Uw Raad terecht :

> ‘Overwegende dat de wettigheid van de bouwvergunning voor de zeugenstal die door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ardooie op 21 januari 1991 aan de verzoekende partij werd verleend, niet ter discussie staat; dat op die datum de regeling van artikel 5, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, waarbij de uitvoering van de bouwvergunning wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet is verleend, nog niet gold; dat de verzoekende partij derhalve gerechtigd was de bouwvergunning uit te voeren; dat zij, in de overtuiging zijnde aan de voor-

waarden tot het verkrijgen van een exploitatievergunning te voldoen, geen onverantwoord risico heeft genomen door te beslissen bewuste stal zo spoedig mogelijk te bouwen; dat zij overigens niet ten onrechte stelt dat ‘anders het risico bestond dat deze vergunning zou vervallen’; dat het ingeroepen ernstig nadeel in de eerste plaats verband houdt met de investeringen gedaan voor het bouwen van de zeugenstal; dat de vraag of de zeugenstal momenteel met of zonder exploitatievergunning wordt uitgebaat ten deze dan ook niet relevant is; dat voor het overige de verzoekende partij met haar betoog voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen’.

Deze zienswijze werd door Uw Raad in latere arresten bevestigd (R.v.St., nr. 59.245, VERMEULEN, 25 april 1996, R.v.St., nr. 60.144, DEMEUTTER, 13 juni 1996, R.v.St., nr. 56.363, SCHOUTEDEN, 17 november 1995).

3.6. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient bovendien beoordeeld te worden in het licht van een periode van meer dan 10 jaar rechtsonzekerheid voor verzoekende partij.

Verzoekende partij verkreeg reeds in 1988 een bouwvergunning voor de uitbreiding van haar bedrijf, een uitbreiding die meer dan tien jaar later nog steeds onzeker is.

In 1994 verkreeg verzoekende partij, na verscheidene aanvragen, eindelijk de noodzakelijke milieuvergunning.

In 1995 verliest verzoekende partij de vergunning reeds, doordat de bestendige deputatie een beroep ingesteld door een buurtcomité gedeeltelijk inwilligt. Wederom begint voor verzoekende partij een periode van rechtsonzekerheid.

Tegen deze beslissing wordt een beroep ingesteld bij Uw Raad, niet-schorsend, dus de periode van rechtsonzekerheid blijft voortduren.

Uiteindelijk wordt de weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie door Uw Raad vernietigd, zodat deze beslissing geacht wordt nooit bestaan te hebben en verzoekende partij dus kan terugvallen op de milieuvergunning van 1994.

Door de nieuwe weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie belandt verzoekende partij echter opnieuw in rechtsonzekerheid.

3.7. In laatste instantie dient gesteld te worden dat de manifeste ernst van de in dit verzoekschrift opgeworpen middelen het nadeel op zich aantoont.
3.8. Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent en dat bijgevolg voldaan is aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op repliceert :

"1) Algemene opmerking
Verzoekende partij heeft op 04.08.1995 een verzoekschrift tot schorsing ingediend tegen het besluit van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Limburg van 01.06.1995 waarin eveneens uitspraak is gedaan over hetzelfde voorwerp als datgene wat nu het voorwerp is van huidige procedure. Over die vordering tot schorsing oordeelde uw Raad op 30.11.1995 met arrest nr. 56.518 :

'Overwegende dat vorenstaand betoog vrij algemeen is en geen preciseringen bevat met betrekking tot bv. de inkomsten die verzoekende partij betrekt uit het bedrijf en meerbepaald uit het gedeelte waarvoor de vergunning is geweigerd, de geïnvesteerde kapitalen en de overeenstemmende schuldenlast;

Dat evenmin enig stuk tot staving van voormeld betoog wordt overgelegd;

Dat dit des temeer klemt nu de verwerende partij erop wijst dat het inkomen uit het veeteeltbedrijf niet het enige gezinsinkomen is en de verzoekende partij deze opwerping niet heeft ontkend of ontkracht;

Dat noch de ernst noch het moeilijk herstelbaar karakter van het aangevoerde nadeel aannemelijk worden gemaakt';

In huidig verzoek tot schorsing wordt weliswaar uitvoeriger ingegaan op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.
De documenten die echter worden bijgebracht zijn nog steeds zeer beperkt. Men steunt zich enkel op een notariële lening van 1988 en de resultatenrekening voor het boekjaar 1999 en 2000. Het betoog van verzoekende partij mist echter elke vorm van geloofwaardigheid.

Reeds meer dan 20 jaar oefent verzoekende partij ter plaatse een landbouwactiviteit uit en blijkbaar is zij nog steeds niet financieel ten onder gegaan. Sinds 24/10/1996 is er een stopzettingsbevel uitgesproken voor de exploitatie van het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag waarover huidige procedure loopt.

Blijkbaar is verzoekende partij nog steeds actief, zodat zij niet ernstig kan beweren dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is. Dit kan ook niet omdat de echtgenoot van verzoekende partij een ander inkomen heeft.

Alleszins is het zo dat het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, voor zover het zou bewezen zijn, quod non, zijn enkele oorzaak dan vindt in het feit dat verzoekende partij aan een exploitatie begonnen is zonder daarvoor de vereiste vergunningen te hebben, daar waar de wetgeving duidelijk is en een voorafgaande vergunning eist.

In dat geval is verzoekende partij zelf de oorzaak van haar beweerde nadeel.

2) Verzoekende partij beweert dat zij een ernstig financieel nadeel lijdt ingevolge de alhier bestreden beslissing aangezien zij een grote leningslast zou hebben dewelke zij niet meer zou kunnen voldoen.

Nochtans bestaat de lening al van in 1988 en heeft verzoekende partij reeds meer dan 12 jaar die lening blijkbaar wel kunnen voldoen, wat op zich reeds wijst dat de toestand financieel niet onhoudbaar is en dat verzoekende partij over voldoende inkomsten beschikt om te blijven leven op een menswaardige manier.

Het is niet door de weigering van de alhier bestreden vergunning dat verzoekende partij in een financieel onhoudbare situatie terechtkomt, voor zover die situatie al financieel onhoudbaar zou zijn, quod non. Verzoekende partij heeft zichzelf in die financiële situatie gebracht in 1988 zonder dat zij de vereiste voorafgaande vergunningen had voor haar exploitatie.

Verzoekende partij heeft die situatie reeds 12 jaar kunnen doorstaan en toont geenszins aan waarom de alhier bestreden beslissing daarin nu verandering zou brengen. Temeer daar in 1995 reeds een gelijkaardige beslissing is genomen door de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Limburg en de Raad van State toen reeds het financiële nadeel niet aanvaard heeft en de vordering tot schorsing heeft afgewezen.

De dioxinecrisis is terzake niet dienend aangezien de beweerde verliezen enkel zijn tot stand gekomen op

basis van een onwettige exploitatie. Bovendien staan de verliezen die gemaakt zijn niet in oorzakelijk verband met de alhier bestreden beslissing.

Het weze hier benadrukt dat de weigering van de milieuvergunning niet betrekking heeft op de volledige bedrijfsactiviteit van verzoekende partij en dat zij nog steeds over een vergunning beschikt van 10.01.1978 tot exploitatie van een bedrijf van 20 varkens, 200 stuks pluimvee en 50 runderen, wat op zich reeds voldoende leefbaar is, rekening houdende met de andere inkomsten die verzoekende partij en haar familie ook heeft en die opnieuw niet betwist worden. Ook dit aspect werd door uw Raad aanvaard om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te verwerpen in uw arrest van 30.11.1995.

Voor het overige wordt ook benadrukt dat -voor zover er sprake is van een nadeel- het om een financieel nadeel gaat dat volgens de vaste rechtspraak van uw Raad niet als moeilijk te herstellen nadeel geldt (Raad van State, HOFMANN, nr. 35.606, 28 september 1990 en Raad van State, BRONDEL, nr. 38.154, 25 november 1991).

3) Belangrijker is tenslotte dat het integrale nadeel dat verzoekende partij thans aanvoert UITSLUITEND AAN HAARZELF TOEREKENBAAR IS.

Het staat immers vast dat verzoekende partij haar veeteeltbedrijf, dat slechts vergund was voor maximum 200 stuks pluimvee, 20 varkens en 50 runderen, volledig uitgebouwd heeft tot een intensief bedrijf met een dierenpopulatie minstens gelijk in aantal aan deze die in de vergunningsaanvraag d.d. 09.09.1994 genoemd wordt en dit zonder dat verzoekende partij hier over de nodige milieuvergunning beschikte.

De milieuvergunningsaanvraag d.d. 09.09.1994 van verzoekende partij was niet anders dan een regularisatieaanvraag.

Dit feit blijkt duidelijk uit het verslag d.d. 22 januari 1990 van de Provinciale Landbouwdienst en uit een verslag d.d. 08.03.1990 betreffende een plaatsbezoek dat door de Provinciale diensten werd uitgevoerd in het kader van de behandeling, in beroep, door de Bestendige Deputatie, van een door de echtgenoot van verzoekende partij op 26.09.1988 ingediende aanvraag voor een exploitatievergunning, die door het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Meeuwen-Gruitrode bij besluit d.d. 30.03.1989 geweigerd werd (beide stukken werden aan

uw Raad voorgelegd in het kader van het annulatieberoep dat voor uw Raad hangende is tegen het besluit d.d. 12.04.1990 van de Bestendige Deputatie).

Een bevestiging hiervan blijkt trouwens ook uit de aangifte die de echtgenoot van verzoekende partij op 27.09.1990 zelf deed bij de Bestendige Deputatie en uit het feit dat er in een weigeringsbesluit d.d. 19.02.1992 van de Bestendige Deputatie sprake was van o.m. een bestaande mestkuikensstal van 19.800 dieren, een bestaande mestvarkenstal voor 672 dieren en een bestaande kweekvarkensstal voor 90 zeugen, die alle niet vergund waren.

En tenslotte kan er eveneens verwezen worden naar de door de buren ingediende bezwaren waaruit ook duidelijk blijkt dat de inrichting waarvoor een vergunning gevraagd werd reeds in exploitatie is.

Het is dan ook duidelijk dat, zelfs indien nog zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt -alhoewel zij, zoals gesteld, daarvoor geen bewijs bijbrengt-, verzoekende partij zelf de enige oorzaak is van de eventuele gevolgen die zij, door over te gaan tot exploitatie zonder over een vergunning te beschikken, aan haar eigen patrimonium en levenstoestand heeft veroorzaakt.

4) Er wordt niet ontkend dat verzoekster over een bouwvergunning beschikte voor de oprichting van de stal, doch het getuigt van een verregaande onvoorzichtigheid en voorbarigheid om, louter op basis van deze bouwvergunning, reeds investeringen -zowel in het gebouw als in outillering en dieren- uit te voeren zonder over enige exploitatievergunning te beschikken.

Dit geldt des te meer daar verzoekende partij er van op de hoogte was dat de door haar geplande inrichting ten zeerste omstreden was omwille van de inplanting ervan en de daaruit voor de buurt voortvloeiende hinder en dat er reeds in een zeer vroeg stadium sprake was van bezwaren van de buurt.

De redenering die verzoekende partij maakt in verband met de bouwvergunning die zij bekwam op 09.05.1988 en het feit dat zij derhalve verplicht was binnen het jaar met de werken aan te vangen is toch ver gezocht. Ook voor de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet was een exploitatievergunning vereist vooraleer men de activiteit kon aanvangen.

Reeds op 30.03.1989 werd verzoekende partij, die zich blijkbaar toch wel bewust was van het feit dat er een uitbatingsvergunning nodig was, door het College van Burgemeester en Schepenen erop gewezen dat zij geen vergunning kreeg inzake het uitbaten van een mestkuikenstal voor 19.000 kippen, zijnde de stal waarvoor de bouwvergunning was bekomen.

Dit is dus voor het verstrijken van de termijn van 1 jaar na de afgifte van de vergunning.

Bovendien wenst verwerende partij erop te wijzen dat op basis van de toenmalige stedenbouwwetgeving ook een verlenging van de bouwvergunning met 1 jaar kon gevraagd worden zodat zij zeker niet al te voortva rend tot de effectieve uitvoering van de vergunde stallen diende over te gaan.

De verzoekende partij wou enkel met de bouw van de stallen een voldongen situatie creëren en op basis daarvan rekenen op de goodwill van de overheid om een exploitatievergunning te bekomen.

Verzoekende partij wist zeer goed van de omliggende bewoners dat zij tegen de exploitatie waren en heeft aldus veel te voortvarend gehandeld.

Verwerende partij betwist niet de geldigheid van de bouwvergunning en het feit dat die stallen konden uitgevoerd worden doch wil verwerende partij enkel benadrukken dat verzoekende partij al te voortvarend is geweest en een onverantwoord risico heeft genomen.

De door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak betreft zeker niet een gelijkaardige situatie als deze van verzoekende partij die reeds lang wist, zelfs op het moment dat zij de bouwvergunning verkreeg, dat er bezwaren waren tegen de exploitatie van een bedrijf aldaar.

Bovendien is de redenering van verzoekende partij wel zeer verregaand. Wanneer die redenering gevolgd wordt, zou een bedrijf in het verleden er best aan gedaan hebben om een bouwvergunning te vragen en wanneer deze bekomen is over te gaan tot het bouwen van een stal. Wanneer achteraf een exploitatievergunning wordt geweigerd, zou men dan altijd kunnen zeggen dat men geen onverantwoord risico heeft genomen en zou men zich daarop kunnen baseren om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te halen bij de weigering van een exploitatievergunning ...???
5) Er moet dan ook geconcludeerd worden dat verzoekster -die, zoals een bonus pater familias zou hebben gedaan, kon vermoeden dat het verkrijgen van

een milieuvergunning voor haar inrichting geen evidentie was- alle door haar uitgevoerde investeringen en de uitbouw van haar inrichting tot zijn huidige omvang op eigen risico heeft gedaan en dat het nadeel dat zij thans al beweert te lijden, dan ook integraal aan haarzelf te wijten is (zie een vergelijkbare zaak : R.v.St., arrest N.V. LADESCO en LANCKRIET, nr. 40.732, 13 oktober 1992).

Een nadeel dat aan verzoekende partij zelf te wijten is vertoont echter een onvoldoende causaal verband tot de bestreden beslissing en is dan ook, zoals reeds door uw Raad werd aangenomen, niet dienstig om een schorsing tot een tenuitvoerlegging van het besluit d.d. 01.06.1995 van de Bestendige Deputatie te rechtvaardigen (R.v.St., arrest WATERMAAL-BOSVOORDE, nr. 33.519, 4 december 1989, R.v.St., arrest BULTINCK, nr. 33.526, 5 december 1989).

6) Voor het overige stelt verzoekende partij dat het niet om een louter financieel nadeel gaat, doch dat dit ook integraal doorwerkt naar de vermindering van de levensstandaard en de sociale situatie van verzoekende partij en haar familie. De daling van de levensstandaard is niet te wijten aan het alhier bestreden besluit, doch enkel aan de eigen handelingen en eigen onwettige exploitatie van verzoekende partij.

7) De tien jaar rechtsonzekerheid waarvan verzoekende partij spreekt is louter en alleen aan haarzelf te wijten. Indien zij vooraleer over te gaan tot effectieve exploitatie, de vergunningen had aange-vraagd, had zij gezien dat zij deze niet kon bekomen en zou een vooruitziene bedrijfsexploitant zeker niet tot exploitatie zijn overgegaan.

Het feit dat de procedure bij de Raad van State lang geduurd heeft, kan verwerende (sic) partij niet gebruiken om te spreken van een rechtsonzeker heid. Bovendien is verwerende (sic) partij in het midden van bladzijde 7 toch wel onjuist door te stellen dat tegen de beslissing van 01.06.1995 een beroep werd ingesteld bij uw Raad, niet schorsend.

Integendeel, er werd wel een vordering tot schorsing ingesteld, doch deze werd afgewezen juist bij gebreke aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

8) Ten laatste wil verwerende partij er nog op wijzen dat -voor zover de vordering tot schorsing ontvanke-

lijk is ratione temporis- zij alleszins is ingesteld op één van de laatste dagen van de beroepstermijn van 60 dagen. Dit element dient ook mee te spelen bij het beoordelen van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Wanneer verzoekende partij zelf wacht tot het einde van de termijn om een vordering tot schorsing in te stellen, verliest zij dan ook geloofwaardigheid om nog te gaan beweren dat bij hoogdringendheid een schorsing moet worden uitgesproken";

3.2. Overwegende dat de investeringen voor het bouwen van de kippenstal in kwestie, welke aan de basis liggen van de door de verzoekster ingeroepen nadelen, reeds werden gedaan in 1988, onmiddellijk na het bekomen van de bouwvergunning, maar lang vóór het verkrijgen in eerste aanleg, op 9 september 1994, van enige milieuvergunning; dat de bouwvergunning, zoals de verzoekster zelf aangeeft, werd bekomen "na jarenlang procederen"; dat die partij diende te weten dat zij naast de bouwvergunning ook een exploitatievergunning nodig had; dat zij dan ook op eigen risico de bedoelde leningen heeft aangegaan; dat het haar immers vrij stond desnoods de bouwvergunning te laten vervallen en later, na het verkrijgen van de exploitatievergunning, opnieuw een bouwvergunning aan te vragen, eerder dan onmiddellijk miljoenen te investeren alvorens een exploitatievergunning werd verleend;

Overwegende dat moet worden vastgesteld dat, ondanks herhaalde beslissingen tot weigering van de vereiste exploitatie-, respectievelijk milieuvergunningen -op 5 augustus 1998 werd zelfs een stopzettingsbevel uitgevaardigd-, dit blijkbaar de verzoekster geenszins verhinderd heeft het betrokken kippenbedrijf toch uit te baten; dat de verzoekster niet aantoont dat, in dit licht bekeken, de schorsing van het bestreden

weigeringsbesluit haar onmiddellijk, in afwachting van een gebeurlijk annulatiearrest, een tastbaar voordeel oplevert;

Overwegende dat de “tien jaar rechtsonzekerheid” waarvan de verzoekster gewag gemaakt ruimschoots wordt gecompenseerd door het feit dat zij, ondanks het hierboven gestelde, toch al die jaren zonder de wettelijk vereiste voorafgaandelijke vergunning heeft mogen exploiteren;

Overwegende dat de al dan niet “manifeste ernst” van de middelen niets aan de voorgaande vaststellingen afdoet;

Overwegende dat de verzoekster bijgevolg niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig juni tweeduizend en een, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **R. STEVENS.**